

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 304/2016-10

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 4. mája 2016 predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKOVANÉ], zastúpeného advokátom JUDr. Júliusom Kvetánom, Štefánikova 17, Humenné, vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Prešov v konaní vedenom pod sp. zn. 90 Er 190/2015 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a ako neprípustnú.

O d ô v o d n e n i e :

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 7. marca 2016 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Okresného súdu Prešov (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 90 Er 190/2015 (ďalej aj „napadnuté konanie“).

2. Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ sa žalobou podanou na Okresnom súde Humenné domáhal proti [REDAKOVANÉ] (ďalej aj „žalovaný“ alebo „úpadca“) v konaní vedenom pod sp. zn. 17 C 219/2007 zaplata sumy 7 392 €

s príslušenstvom. Okresný súd Humenné uznesením sp. zn. 17 C 219/2007 z 29. januára 2014 konanie prerušil v zmysle § 47 zákona č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov z dôvodu, že na majetok žalovaného bol po začatí konania vyhlásený konkurz.

3. Sťažovateľ následne podal na okresnom súde žalobu proti správkyni konkurznej podstaty úpadcu [REDAKOVANÉ] (ďalej aj „správkyňa konkurznej podstaty“ alebo „povinná“), ktorou sa domáhal určenia svojej pohľadávky prihlásenej do konkurzného konania vedeného proti úpadcovi ako nespornej. Okresný súd rozsudkom sp. zn. 2 Cbi 38/2012 z 23. septembra 2014 určil, že pohľadávka sťažovateľa prihlásená do konkurzného konania vedeného proti úpadcovi je v celom rozsahu nesporná. Okresný súd zároveň zaviazal správkyňu konkurznej podstaty nahradiť sťažovateľovi trovy konania v sume 813,21 € do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Keďže správkyňa konkurznej podstaty svoju povinnosť vyplývajúcu z vykonateľného rozsudku okresného súdu dobrovoľne nesplnila, sťažovateľ podal 30. marca 2015 návrh na vykonanie exekúcie pre vymoženie pohľadávky 813,21 € s príslušenstvom. V exekučnej veci poverený súdny exekútor vydal 28. apríla 2015 upovedomenie o začatí exekúcie, proti ktorému povinná podala 2. júna 2015 námietky. Námietky povinnej proti exekúcii boli predložené okresnému súdu 15. júna 2015, pričom sťažovateľ sa vyjadril k námietkam podaním doručeným okresnému súdu 25. júna 2015. Listom zo 4. novembra 2015 sa sťažovateľ obrátil na okresný súd so žiadosťou o poskytnutie informácie, či bolo o námietkach povinnej rozhodnuté. Okresný súd však na žiadosť sťažovateľa ku dňu podania sťažnosti ústavnému súdu nereagoval.

4. V konaní vedenom na Okresnom súde Humenné pod sp. zn. 17 C 219/2007 bola správkyňa konkurznej podstaty výzvami z 29. mája 2015 a 9. novembra 2015 vyzvaná na vyjadrenie, či súhlasí s tým, aby sa pokračovalo v konaní. Na uvedené výzvy Okresného súdu Humenné správkyňa konkurznej podstaty nereagovala.

5. Sťažovateľ je toho názoru, že postupom okresného súdu v napadnutom konaní, v ktorom dosiaľ nebolo rozhodnuté o námietkach povinnej proti exekúcii, dochádza

k zbytočným priet'ahom. Zároveň poukázal na skutočnosť, že sa domáha svojej oprávnenej pohľadávky proti úpadcovi už od roku 2007.

6. Na základe uvedeného sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd vydal tento nález:

1/ *Okresný súd Prešov v konaní vedenom pod sp.zn. 90Er/190/2015 porušil právo [REDAKOVANÉ], aby sa jeho vec prerokovala bez zbytočných priet'ahov zaručených jej v článku 48 odsek 2 Ústavy Slovenskej republiky.*

2/ *Okresnému súdu Prešov v konaní vedenom pod sp.zn. 90Er/190/2015 prikazuje konať bez zbytočných priet'ahov.*

3/ *[REDAKOVANÉ] správkyňi konkurznej podstaty prikazuje konať bez zbytočných priet'ahov v konaní na Okresnom súde Prešov pod sp.zn. 90Er/190/2015 a Okresnom súde Humenné pod sp.zn. 17C/219/2007-220*

4/ *[REDAKOVANÉ] priznáva primerané finančné zadostučinenie v sume 17.000.- eur (slovom sedemnásttisíc eur)*

4/ *Okresný súd Prešov je povinný zaplatiť náhradu trov právneho zastúpenia JUDr. Júliusovi Kvetánovi a to... vo výške 303,16.-EUR“*

7. Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

8. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí senátu bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom

predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

9. Predmetom sťažnosti je sťažovateľom namietané porušenie jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 90 Er 190/2015.

10. Podľa § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde sťažnosť podľa čl. 127 ústavy nie je prípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal opravné prostriedky alebo iné právne prostriedky, ktoré mu zákon na ochranu jeho základných práv a slobôd účinne poskytuje a na ktorých použitie je sťažovateľ oprávnený podľa osobitných predpisov. Podľa odseku 2 citovaného ustanovenia ústavný súd neodmietne prijatie sťažnosti, aj keď sa nesplnila podmienka podľa odseku 1, ak sťažovateľ preukáže, že túto podmienku nesplnil z dôvodov hodných osobitného zreteľa.

11. Ústavný súd už viackrát rozhodol (m. m. I. ÚS 21/99, IV. ÚS 153/03, I. ÚS 33/05), že účelom práva účastníka konania pred všeobecným súdom podať sťažnosť na prietahy v konaní je poskytnutie príležitosti tomuto súdu, aby sám odstránil protiprávny stav zapríčinený porušením základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov. Ústavný súd preto o sťažnosti, ktorou je namietané porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, koná iba za predpokladu, ak sťažovateľ preukáže, že využil označené právne prostriedky, ktoré má k dispozícii podľa zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o súdoch“), alebo ak sa preukáže, že túto podmienku nesplnil z dôvodov hodných osobitného zreteľa (§ 53 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

12. Podľa ustáleného názoru ústavného súdu sa podanie sťažnosti na prietahy v konaní v zmysle § 62 a nasl. zákona o súdoch zásadne považuje za účinný prostriedok ochrany takých základných práv, ktoré súvisia so základným právom na súdnu ochranu, ako

aj so základným právom na konanie bez zbytočných prietáhov (napr. IV. ÚS 153/03, I. ÚS 164/2010). Účinnosť takého právneho prostriedku ochrany pred zbytočnými prietáhmi v súdnom konaní potvrdzuje aj znenie zákona č. 385/2000 Z. z. o sudcoch a prísediacich a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o sudcoch“), ktorý vo viacerých ustanoveniach zdôrazňuje povinnosť sudcu konať bez zbytočných prietáhov a ustanovuje za také prietahy aj disciplinárnu zodpovednosť [§ 2 ods. 2, § 30 ods. 4, § 52 ods. 1, § 116 ods. 1 písm. b) a § 118 ods. 1 zákona o sudcoch]. Podobne aj zákon o súdoch v § 64 ods. 1 ustanovuje, že „Účelom vybavovania sťažnosti je zistiť, či v danej veci boli spôsobené prietahy v konaní...“. V zmysle prvej vety druhého odseku citovaného zákonného ustanovenia „Orgán, ktorý vybavuje sťažnosť, je povinný na účel zistenia stavu veci prešetriť všetky skutočnosti.“. V súvislosti s tým ústavný súd poznamenáva, že vyčerpanie opravných prostriedkov alebo iných právnych prostriedkov, ktoré zákon sťažovateľovi na ochranu jeho základných práv a slobôd účinne poskytuje a na ktorých použitie je oprávnený podľa osobitných predpisov, je jedným z atribútov prípustnosti sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy, a teda podmienkou konania vo veci individuálnej ochrany základných práv a slobôd pred ústavným súdom.

13. Špecifickosť sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy teda spočíva okrem iného aj v tom, že k jej podaniu môže zásadne dôjsť až subsidiárne. Zmysel a účel zásady subsidiarity vyplýva aj z toho, že ochrana ústavnosti nie je a ani z povahy veci nemôže byť iba úlohou ústavného súdu, ale je takisto úlohou všetkých orgánov verejnej moci, v tom rámci predovšetkým všeobecného súdnictva. Ústavný súd predstavuje v tejto súvislosti inštitucionálny mechanizmus, ktorý nastupuje až v prípade zlyhania všetkých ostatných do úvahy prichádzajúcich orgánov verejnej moci.

14. Ústavný súd v súčinnosti s okresným súdom zistil, že sťažovateľ sťažnosť na prietahy v napadnutom konaní adresovanú predsedovi okresného súdu nepodal.

15. Keďže sťažovateľ, ktorý je kvalifikovane právne zastúpený, sťažnosť namietajúcu prietahy v napadnutom konaní predsedovi okresného súdu nepodal, a ani netvrdí, že ju nepodal z dôvodov hodných osobitného zreteľa, a existenciu takýchto

dôvodov nemožno vyvodit' ani z obsahu jeho sťažnosti (§ 53 ods. 2 zákona o ústavnom súde), ústavný súd opierajúc sa o svoju stabilnú judikatúru (napr. IV. ÚS 44/03, II. ÚS 7/04, II. ÚS 107/04) dospel k záveru, že vzhľadom na okolnosti prípadu niet dôvodu predpokladať, že by využitie sťažnosti podľa § 62 a nasl. zákona o súdoch neumožnilo účinnú ochranu základného práva sťažovateľa priznaného jemu podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, a preto podľa § 25 ods. 2 v spojení s § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde bolo potrebné jeho sťažnosť odmietnuť z dôvodu neprípustnosti.

16. Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti bolo bez právneho významu, aby sa ústavný súd zaoberal ďalšími návrhmi sťažovateľa uplatnenými v sťažnosti, keďže rozhodovanie o nich je viazané na vyslovenie porušenia práva alebo slobody sťažovateľa (čl. 127 ods. 2 prvá veta ústavy). Ústavný súd sa nezaoberal ani požiadavkou sťažovateľa na prikázanie Okresnému súdu Humenné konať vo veci sp. zn. 17 C 219/2007 bez zbytočných prieťahov, keďže porušenie čl. 48 ods. 2 ústavy v označenom konaní sťažovateľ v petite sťažnosti ani nenamietal.

17. Ústavný súd v závere pripomína, že toto rozhodnutie nezakladá prekážku veci rozhodnutej v zmysle § 24 písm. a) zákona o ústavnom súde, a preto nebráni tomu, aby po splnení všetkých zákonom predpísaných náležitostí sťažovateľ v tejto veci v prípade zotrvania na stanovisku, že postupom okresného súdu v napadnutom konaní dochádza k zbytočným prieťahom, predložil ústavnému súdu novú sťažnosť (obdobne I. ÚS 182/2010).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 4. mája 2016